

UNIVERSITÉ DE PARIS

FACULTÉ
DE
THÉOLOGIE
DE PARIS
—
THÈSES

BIBL.
UNIVERSITÉ
M.S.
689

BIBL.
DE
L'UNIVERSITÉ
MS.
689

Volume de 272 feuillets
(moins 43, 189, 220 à 223, 253)
20 juin 1912

Thesis.

De unitate Ecclesiae.

Vera Ecclesia est societas hominum viatorum ejusdem fidei professione eorumdemque sacramentorum participatione conjunctorum sub regimine legitimorum pastorum ac praesentium Summi Pontificis.

Jesus Christus apud Matth. XXVI, 18, dixit Petro:
 « Tu es Petrus et super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, et portae inferi non prevalebunt adversus eam. » Ca. hinc concludo Debet Ecclesiam à Christo aedificatam adhuc stare et in aeternum incolam futuram, ergo alibi eam invenire possumus.

Aliundè extra Ecclesiam nemo salutem potest consequi, quum Christus dicat: « Si quis Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus et publicanus », Matth. XVIII, 17; Ecclesia igitur est visibilis, ita ut omnes eam cognoscere à falsisque ecclesiis discernere possint. Porro quatuor notis agnoscitur vera Ecclesia, à concilio Constantinopolitano tradita sunt hae verbi: « Et unam, sanctam, catholicam et Apostolicam Ecclesiam ». De prima nota Dicendum.

Ecclesia est una).

Duplex unitas in vera Ecclesia invenitur, scilicet fidei

581
unitatem, quae in eo consistit ut fideles omnes eandem fidem
profiteantur, et unitatem regiminis, quae iisdem pastoribus subji-
ciuntur

Propositio prima. Una est Ecclesiae Christi Doctrina.

Probatum 1°. Scriptura sacra. Christus mittens Apostolos
Dixit: ((Data est mihi omnis potestas in coelo et in terra; euntes
ergo Docete omnes gentes... Docentes eos servare omnia quaecumque
que mandavi vobis)) I. Matth. XXVIII. Christus non dat aliam
aliam praedicandam doctrinam, sed omnibus eandem, omnes
Docere omnia quaecumque mandavit jubet, ergo contradictoria
dogmata nunquam Doceri poterunt - Christo nomini, ergo.

B. Paulus, Eph. IV, 4, sic loquitur: ((Unus Dominus, una
fides, unum baptisma)) ergo.

Rom. XVI, 17: ((Rogo autem vos, fratres, ut observetis eos,
qui dissensionem et offendentem, praeter doctrinam quam vos
Didicistis, faciunt; et Declinate ab illis)) Ergo vitandi qui non
Ecclesiae doctrinam sequuntur, ergo Doctrina una.

B. Joan. 2. Epist. 9, 10: ((Omnis qui recedit, et non perman-
et in doctrina Christi, Deum non habet; qui permanet in doc-
trina, hic et patrem et filium habet. Si quis venit ad vos, et
hanc doctrinam non affert, nolite recipere eum in domum, nec
ave ei dixeritis)) Ergo.

B. Paulus ad Gal. I, 6, 7, 8: ((Miror quod sic tam cito trans-
ferimini, ab eo qui vos vocavit in gratiam Christi, in aliud Evan-
gelium; quod non est aliud, nisi sunt aliqui qui vos conturbant,

192

et volunt convertere Evangelium Christi. Sed licet non, aut angelus
De celo evangelizet vobis proterquam quod evangelizavimus vobis,
anathema sit!! Ergo unum Evangelium, una Doctrina.

2° Traditione. Ex sanctis Patribus et ecclesiastica historia
constat emanare in fide semper ab Ecclesia exclusos esse velut
non Christi Discipulos. Non sic Ecclesiam egisse in quatuor
primis saeculis haereticis contendunt, itaque hujus aetatis aliquos
sanctos patres offerimus.

Concilii generali Constantiopolitani Patres, anno 381,
Declarant se in sua communione acceptores haereticorum omnium
haeresim anathematizantes, quae non sentit ut sancta Dei ca-
tholica et apostolica Ecclesia.

S. Ambrosius eodem tempore in suo De Incarnatione libro
dixit: « Fides est Ecclesiae fundamentum adversus omne
haereticum debet valere Ecclesiae fundamentum ». Alibi de S.
Lucia, libro 7, dixit: « Regnum Ecclesiae manebit in aeternum,
quia individua fides corpus est unum ».

S. Gregorius Nazianzenus anno 390 vita functus, in
tractatu De fide sic loquitur: « Nihil periculosius illi haereti-
cis esse potest, qui, cum integre per omnia decurrant, uno
tamen verbo, tanquam veneni guttas, veram illam et simplicem
fidem catholicam, et exinde apostolicam traditionem infi-
ciant ».

S. Optatus in primo De schismate Donatistarum libro
scripsit: « Praeter unam (Ecclesiam) quae est verè catholica, ceteros

apud hæreticos putantur esse, sed non sunt... Propter unam alteram non est...)

S. Athanasius anno 373 mortuus, in quarto puncto De Decretis
Nicaeni Concilii, ait: « Sequidem vera illa Doctrina est, ubi Patres
tradiderunt; verumque Doctorum indicium, cum omnes inter se con-
sentiant, non autem, vel secum, vel suis Patribus litigant ».

Origenes in prima 3^{is} sæculi parte Dixit: « Sicut hi qui
fornicationibus... maculati sunt regnum Dei non possidebunt;
ita et hi qui in hæresim declinaverint ».

Cerastianus ait: « Apostoli in Orbem profecti, eandem Doctrinam
ejusdem fidei nationibus promulgaverunt ».

S. Irenæus Lugdunensis Episcopus, anno 177, in primo
libro contra hæresim scripsit: « Acceptam hanc prædicationem ac
fidem Ecclesie, tametsi per totum terrarum orbem sparsa, summo
studio et cura, perinde atque unam Domum in celis, conservat,
ac velut animam suam atque unum Deumque co-habens, hanc
aque fidem accommodat, et miro consensu, quasi uno ore prædicat,
hoc prædicat, docet ac tradit ».

S. Polycarpus, S. Joannis Discipulus Inymerique
Episcopus, Philippensium hortatur ut in unitate maneant, erro-
rem caveant, à falsisque fratribus secedant, qui vanos super-
bosque homines in errorem præcipitant.

Denique S. Ignatius Discipulus S. Petri et S. Joannis
ad Philippenses scripsit: « Si quis in aliena sententia (doctrina)
ambulat, iste passioni (Christi) non communicat ».

Hic et multa alia testimonia probatur Patres etiam

in primi seculi unitatem Doctrinae Docuisse, usque ad nostra tempora idem Docuerunt, ergo unitas Ecclesiae Doctrina ex Traditione constat.

3.º Ratione. Una est veritas, quam semper Docuit Christus; porro Christo Docenti Ecclesia succurrit et Divina potentia adjuncta non potuit errorem Docere; ergo unitatem Doctrinae servavit, servat et servabit.

Si Dogmata contradictoria in Ecclesia crederentur, Ecclesiaque ea admitteret, tunc erraret nullaque ei deberetur fiducia; porro Christi Sponsa non potest errare, ergo nunquam variam Doctrinam praedicat.

Vel Ecclesia est societas Docens, Decernens, iudicans, Definien sine ullo erroris Discrimine, vel non; si prius, semper Docuit Doceretque eandem fidem; si posterius, auxilio privato Divino, semper errorem potuit Docere, fideles nullam rationem cognoscendae veritatis habent, nulla societas voluntatem Christi certe declarat, verba Evangelii evanescent, quod absurdum et impium, ergo.

Sine fide impossibile est placere Deo, ait Scriptura, porro qui veritatem unam à Deo revelatam negat, fidem frangit; ergo si Ecclesia non servaret Doctrinae unitatem, fideles in errorem induerent salutisque obstarat, quod admitti nequit, ergo.

Objectiones.

1.º In fide sunt veritates praecipuae quae articuli fundamentales vocari possunt, qui credit illis de aliis Dubitans servat

unitatem Doctrinae salutis necessariam, sic Lutherani & salutem consequi
valent negantes secundarios articulos).

R. Vbi invenitur talis distinctio? Si per articulos funda-
mentales intelligitur totam fidem, qui illis credit est fidelis; si autem
inter articulos secundarios unam veritatem ad fidem pertinentem
ponit et negat, fidem negat. Quia enim ratione unam veri-
tatem admittere alteramque negare; et Ecclesiae auctoritatem
spatium, omnes veritates quas docet Ecclesia profiteri debet; sine
qua, cur potius uni quam alteri credendum?

Si haec distinctio admitteretur, omnibus erroribus via pateret,
homines enim per se ipsos articulos fundamentales à non funda-
mentalibus discernere deberent, nulla esset auctoritas, nullaque fides.

2.º Habent ipsi Catholici articulos fidei et opinionum, ergo
articulos fundamentales admittunt.

R. nullam esse paritatem. Dicendo fidem articulo-
rum fundamentalium sufficere, haeretici rejiciunt alios articulos reve-
latos, qui in Scripturis continentur, ab Ecclesia propo-
nuntur et habent quicquid requiritur ad fidem constituendam; inde
Dei in Dissidentes, De fide Dissident. Opiniones autem De
quibus inter Catholicos controversatur non clare in Scripturis pro-
ponuntur et ab Ecclesia nunquam inter veritates fidei Definitione
Declaratae sunt. At post iudicium Ecclesiae, quod Dubium erat
fit certum, nullusque Disputationi locus.

3.º Tempore reformationis mores in Ecclesia corrupti erant,
ergo error invaluerat et unitas non servata.

R. corruptor mores fidei unitatem non impedire, nisi

Dicam omnes peccatores fidem perdidisse vel Ecclesiam ad malum impulisse; porro quodvis peccatum fidem non excludit et nunquam malos mores probavit Ecclesia, quae semper virtutem colendam praedicavit. Falsum est autem errorem in Ecclesia invluisse, si ut sint scandala necesse est, semper etiam à plurimis viris sanctis exempla Data sunt bona, praeque fideles Christi Doctrinam coluerunt. Si perversi mores falsam Doctrinam probarent, quid de Lutheri Doctrina, quid de omnium Lutherianorum et Calvinianorum praeceptis sentiendum, quum tot scandala Lutheri, quum corrupti mores sint in reformationis regionibus? Insuper Doctrina Divina in hominis potestate esse non potest, ergo malum eam non destruit, quum malum sit in hominis potestate.

Propositio secunda. Unum est Ecclesiae Christi regimen. Probatum 1.º Scriptura. B. Joanne in Evangelio, x, 16, sic I. C. verba refert: «Et alios oves habeo quae non sunt ex hoc ovili: et illas oportet me adducere, et vocem meam audire, et sit unum ovile, et unus pastor». Ergo.

I. Matth. xii, 25: «Omne regnum divisum contra se, desolabitur: et omnis civitas, vel domus Divisa contra se, non stabit». Ecclesia est semper duratura, portas inferi non praevalerunt adversum eam, ergo non est Divisa.

B. Paulus in 1.^a ad Corinth. : «Etiam in uno Spiritu omnes nos in unum corpus baptizati sumus», sive Iudaei, sive Gentiles, sive servi, sive liberi, et omnes in uno Spiritu potati sumus. xii, 13.

Item ad Ephesios, IV, 3, 4: ((Solliciti servare unitatem spirituum in vinculo pacis. Unum corpus, et unus spiritus, sicut vocati estis in una spe vocationis vestrae. 11, 12, 13. Ipse Dedit quosdam quidem Apostolos, quosdam autem Prophetas, alios vero Evangelistas, alios autem pastores et Doctores, ad consummationem sanctorum, in opus ministerii, in aedificationem corporis Christi; donec occurrerimus omnes in unitatem fidei et agnitioni filii Dei)). Ergo una est Ecclesia regimine, et ut ore à pastori custodia se junctae non sunt de ovili, ita schismatici à Petro separati non sunt de Ecclesia.

2° Traditione. Negant haeretici primorum saeculorum patres unitatem Ecclesiae regimini docuisse, itaque hujus temporis aliquos afferimus.

S. Clemens Papa, Discipulus et comes S. Pauli, schisma Corinthiorum audiens, scripsit impium, detestandum et electi Dei indignum esse schisma, eos autem fideles in viam Domini ambulare subditorum praepositi sui, monet ne eos sequantur qui ad contentionem et seditionem excitant.

S. Ignatius anno 107 martyrio coronatus, in epistola ad Philadelphos dicit: ((non esse cum Christo qui non sunt in unitate Ecclesiae cum episcopo; et eos qui schisma faciunt sequuntur, regnum Dei non hereditare)).

S. Irenaeus, episcopus Lugdunensis anno 177, sic schismaticos damnat: ((Judicabit Deus eos qui schismatico operantur, et eos omnes qui extra unitatem sunt, id est extra Ecclesiam. Itaque Episcopi qui in Ecclesia sunt obediendum,

198

hinc Apostolorum successoribus. Lib. IV contra haereses.

S. Cyprianus tertio saeculo sic loquitur: ((Prima Petri datur, ut una Christi Ecclesia et cathedra una monstratur. Hanc Ecclesiae unitatem qui non tenet, tenere se fidem credit?... Quisquis ab Ecclesia segregatus a dultore jungitur, à promissa Ecclesiae separatur.

S. Athanasius quarto saeculo Meletianum schismaticum vocat Ecclesia catholica hostem et orat ut nulla sit communicatio cum illius.

S. Optatus anno 370 mortuus dicit: ((schismaticos à vite velut sacramenta esse conuersos, Destitutatos praenios, tanquam ligna arida, gehennae ignibus reuuaris)). Lib. 1. De schismate Donatist.

S. Augustinus scripsit: ((Quisquis ab hac catholica Ecclesia fuerit separatus, quantumlibet laudabiliter se vivere existimat, hoc solo scelere quod à Christi unitate disjunctus est, non habet vitam, sed ira Dei manet super eum)). Epist. CXLII. ((Non est quidquam grauius sacrilegio schismate; quia prauidenda unitas nulla est iusta necessitas. Lib. 2. contra Parmeniani epistolam.

Ex his temporibus eadem semper fuit Patrum et catholicorum Doctrina, omne unitatem regimini in Ecclesia docuerunt, schismaticos extra viam salutis habuerunt, ergo ex Traditione inferatur unitas regimini.

3° Ratione. Vel Ecclesia est una regimini ratione, vel Duo aut plura ministeria à se independentia in Ecclesia simul existere possunt; atqui posterius dicit non potest. Si enim plura ministeria independentia existerent, vel à Christo instituta, vel

post Christum ab hominibus. Non prius, certum est verum Christum unicam instituisse societatem sub uno regimine; non postea, nam ministeria ab hominibus instituta nullam habent auctoritatem, ergo.

Si plures essent duae independentes in Ecclesia, inter se pugnarent, et societas Divina periret; porro Ecclesia nunquam peritura, ergo.

Si plures independentes Ecclesiam regerent, semper contentiones bellumque existerent, societas à Christo instituta esset valde imperfecta et non digna Deo; tale qui affirmaret Christi Divinitatem negaret.

Si Ecclesia ratione regimini non sit una, omnium haereticorum et schismaticorum esset collectio, alii enim alii non praestant et unicuique licitum ab una societate migrare ad aliam, quod absurdum.

Objectiones.

1° Non debent fideles credere falsum Docenti, porro falsum Docet Ecclesia Romana quoniam ab ea recesserunt Protestantes, ergo hi soli unitatem Ecclesiae servant et non sunt schismatici.

N, nullam unitatem neque doctrinam neque regimini servare Protestantes, nullum enim symbolum docere possunt, et pro diversis regionibus varia ministeria formant, ergo.

Non licet ab aliqua societate recedere Christiana, nisi propter errorem à regno celorum excludentem; porro sentiunt fere omnes Protestantes in Ecclesia Romana salutem obtineri posse, ergo.

Vel Ecclesia Romana, tempore quo ab ea recesserunt Protestantes,

196

serrabat unitatem, verosque Pastores Apostolorum successores habebat, vel non. Si prius, schismatici sunt Protestantes, eorum ministri non jam Apostoli succedunt, nullamque auctoritatem regimini habent. Si posterius, Protestantium ministri nullam potestatem à ministris nullam habentibus acceperunt, non habent unitatem regimini, ne legitimam missionem.

2.º Protestantium ministri à Deo extra ordinariam acceperunt missionem suntque veri Christi successores.

Re. talem missionem miraculis probare debere ministros reformationis, ut probarent Moyses, Aaron, Prophetæ, Christus ipse (Lutherum Calvinumque patrane miracula credat? Non miracula, sed scandala patrantur. Quæ missionis Divina signa in Luthero omnem pudorem abjiciente, virginem seducente, ut obassur à Dæmone loquente? Numquam tali missioni adhibere fidem vir probus poterit; ergo daret Deus missionem quam sani homines non possunt credere, quod absurdum. Præterea nulla miracula probare possunt Protestantes.

3.º Omnes ab Ecclesiâ Romanâ separatos salute privare injuriosum esse Deo.

Re. non dammandos nisi voluntariè schismaticos, hæreticos vel infideles, qui Ecclesiam non audiunt, Pastores spernunt, et veritatem ab Ecclesiâ propositam non credunt. Docens Patres ab Ecclesiâ fideles numerari in sectâ separatâ, qui non ad corpus quidem, ad animum autem pertinent et salutem operantur. Non omnes vocandi hæretici qui in errore versantur;

ad haerem constitutendam contumacia et perruicia necessaria sunt, qui
invincibiliter Ecclesiae doctrinam ignorat, non haerem profitetur. De
infidelibus si agatur, infidelitas negativa ignorantia involunta-
ria effectus non est culpabilis; qui Evangelium non noscunt sicut
Gentes ante Christum sunt, officia debent implere quae per le-
gem naturalem et primitivam traditionem didicerunt, legem quae
sunt servantes, salvabuntur. Nec obstat Baptismi necessitas. Desi-
derium enim baptismi sufficit, et tale desiderium in eo invenitur
qui baptismum ignorans cupit omnia quae vult Deus facere.
Insuper post promulgatum Evangelium tantum necessaria fuit
baptismi ad salutem, inquit Tridentinum Concilium, et ne
igitur certum baptismum nunc esse necessarium ad salutem po-
puli apud quos non sufficiente promulgatum fuit Evangelium.

Conclusio. Ex duabus precedentibus propositionibus et pro-
bationibus allatis concludi licet veram Ecclesiam à Christo institu-
tam duplicem unitatem semper servaturam, scilicet doctrinam et
regiminem. Ergo Ecclesia quae hanc notam praefert ut Ecclesia Christi
est habenda, et omnes aliae societates ut falsae rejiciendae et fugi-
endae. Porro ecclesia graeca hanc unitatem non habet, plurimum in
punctis doctrinam suam mutavit, Calvinii erroribus plures fovit;
Summi Pontificis acceptam auctoritatem rejicit, immo quatuor patri-
archae à se invicem sunt independentes, ergo non est Ecclesia Christi.
Eadem et amplius de Protestantibus aliisque sectis dicere licet;
innumerae sunt inter eos fidei confessiones, saepe doctrinam mu-
taverunt quae nunc regimine Decisionibus subjacet; singula sectae
suum habent regimen ergo sola Romana Ecclesia à S. C. insti-
tuta est et vera est Ecclesia, quia sola duplicem unitatem servat.

Paris, 27 Junii 1857.

E. Buchet, S. S.

197

